

RIK VAN SCHAIK

**DE LAATSTE SINTERKLAAS
VAN DE MEERN**

RIK VAN SCHAIK

DE LAATSTE
SINTERKLAAS
VAN DE MEERN

Schetsen en verzen

© Rik van Schaik, *De laatste Sinterklaas van De Meern*, 2018

ISBN: 9789402184273

Omslag: Rik van Schaik

www.rikvanschaik.nl

Alle rechten voorbehouden

Spioneren en het schrijven van fictie zijn voor elkaar geschapen. Beide vragen om een scherp oog voor menselijk falen en de vele wegen naar verraad. Degenen van ons die eenmaal het geheime gebied hebben betreden komen daar nooit meer echt uit.

In onze jonge jaren zijn we allemaal in zekere zin spionnen, maar ik was een veteraan. Toen de geheime wereld me opeiste voelde dat aan als een soort thuiskomst.

John le Carré – The Pigeon Tunnel

ALDO MORO

IN DE VELDHUIZENLAAN

Onder het gebarsten dakraam gluur ik over gebogen daken, die antennes als kruizen dragen tegen een lucht vol onweer. Cirkelende spreeuwen duiken weg onder dakspanten.

Op de smalle overloop voor mijn zolderkamer, tussen kerststal, naaimachine en gebroken spinnewiel, leeft mijn spionagekwartier. Van hieruit torpedeer ik mijn burens met mijn fantasievizier en ontvoer ik ze in mijn verhalen. Al hun betekenisloze kopjes koffie, aangestoken sigaretten en opgevouwen kranten zijn aanwijzingen voor een door mij te onthullen complot.

Vanuit de woonkamer klimmen de sirenes uit het late NOS-journaal. Mijn moeder waant mij slapende en heeft geen weet dat haar en mijn

blik dezelfde overbuurman vangen in zijn weg naar het toilet. Het lampje achter zijn WC-venster schiet aan. Ik meet de duur van zijn sanitaire stop en grinnik om zijn opspringende silhouet, wanneer donder en bliksem tegelijk door de Veldhuizenlaan rollen. Een wolkbreuk laat de dakgoten zingen, maakt mijn neus nat en doet de overburen hun gordijnen sluiten.

Onder de straatlantaarn op onze stoep duikt mijn verrader op! Meneer Van Vliet, met gleufhoed, werpt woest zijn paraplu uit terwijl zijn hond trillend door de achterpoten buigt en de tegels voor onze heg bevuilt. Hoe een eentonige buurt in slaapverwekkendheid vijandschap maakt. Het is goed dat ik de wacht houd.

Rood ochtendlicht valt binnen over opa's oude Remington. Met letterhamers als vleeshaken sla ik de woorden op het papier:

Meneer Van Vliet, u en Frakkie zijn gisterenavond gesignaleerd om exact 22:05 uur. U werd gespot op de Veldhuizenlaan, in het gebied tussen de Mabeliastraat en de Van Zuylenstraat. Spionagekwartier Smiley en Co verwijst u en Frakkie door naar het hondenkakveld op de hoek van de Van Nijenrodelaan. Nieuwe opdracht namens Oud Berlijn: vervang onmiddellijk uw paraplu! Einde bericht!

Sluipend doch in parate pas op weg naar school, steek ik mijn brief onder zijn ruitenwisser van kauwgom. Ik meen in speelse opwinding Van Vliet ongevraagd een avontuur cadeau te doen. Want behalve zijn hond heeft hij niemand. Spion wordt verlosser, al vind ik nooit een spoor van blijdschap in deze zwijgend voorbij schuifelende buurman. Pas jaren later hoor ik dorpelingen smoezen dat Van Vliet zich ooit, nadat zijn vrouw bij hem was weggegaan, vergeefs had verhangen aan de zoldertrap. Eenzelfde als die van mij. Soms, bij het krakend naar bed toe klimmen, zie ik Van Vliet vallen en bungelen. Frakkie blaft naar de voeten boven zijn snuit. Al weet ik niet of hij toen al een hond had.

In de volgende winter parkeert er op de hoek van onze laan, onder kale boomtakken, een rode Renault 4. Een auto die ik bewonder vanwege de versnellingspook die als een erectie kopjes tegen het dashboard geeft. Het lege hoekhuis krijgt in meneer Greco een nieuwe bewoner. Aan zijn achteruitkijkspiegel hangt een vaantje van Italië en bij de Centra zie ik enkel spaghetti en tomatensaus in zijn winkelwagen.

Een epische krantenfoto blaast opnieuw fantomen in mijn agentenbrein en jaagt mij de zolder op, op jacht naar het heerlijk geurende *Het aanzien van 1978*. Op het omslag wordt de lachende

paus Johannes Paulus I rondgedragen. Hier, op de stille zolder, heb ik de wereld, haar mysteries en mijn wijsneuzerigheid, altijd bij de hand. Spelenderwijs groeit de grootheidswaan wanneer ik constateer dat het lijk van Aldo Moro gevonden werd in een rode Renault 4.

Hier, in mijn schuilplaats vol boeken, moorden en familiegoed, worden de schimmen uit de buurt mijn beste vrienden.

En zit ik veilig. Zolang ik mijn moeder beneden maar hoor hoesten.

Geachte heer Greco, onze man in De Meern roept u op zich onmiddellijk te melden bij de Roomse recherche. Het is duidelijk dat uw voertuig in vroeger tijden eigendom was van Mario Moretti, uw kameraad bij De Rode brigades. Wij vragen u tevens om daar uw Skorpion machinepistool in te leveren.

Maak van de Veldhuizenlaan geen Via Caetani en voldoe snel aan ons zeer dringende verzoek!

Dagenlang blijft mijn getypte boodschap onder de ruitenwisser klepperen. Vogels schijten mijn briefpapier onder en Greco's gordijnen blijven gesloten. Dan is er weer leven! De Renault 4 staat in een andere rijrichting geparkeerd en achter de voorruit van meneer Greco duikt een etalagepop op in sexy lingerie. Soms zie ik de Italiaan met een winkelwagen vol kratjes bier door onze straat

kuieren. Hij kijkt altijd langs mij heen terwijl hij gekkenpraat mompelt. Nadat er voor de vijfde opeenvolgende nacht harde operamuziek uit het hoekhuis komt, duikt zonder sirene de politie op. Een enkele buurman waagt zich op straat en zie ik staan roken in het rood-blauwe zwaailicht.

Onnozel kinderspel trekt diepe sporen. Ik herinner mij deze verlaten zielen, ze dolen in mijn verzonnen verhalen en brengen mij over de hele wereld. Ze nemen mee: mijn argeloosheid. Sindsdien staat mijn Remmington tussen spinnewiel en naaimachine. Het huis van meneer Greco staat opnieuw leeg.

Soms tuur ik over de buigende daken.

Maar ik hou me schuil, gelijk de spreeuwen in de daknokken aan de overkant.

Afbeelding 1: Finding Dulcinea. Afbeelding
Afbeelding 2: In Terris.

DE TREINREIZIGER NAAR PARIJS

Een schimmige ontmoeting met een doodgewaande staat ongeveer gelijk aan het ontwaken uit een intieme droom over iemand uit ver weggeraakte jaren. Je raakt vertwijfeld, begint jezelf te wantrouwen. Je vraagt je de eerste uren van de dag af of je iets verkeerd hebt gedaan en de droom je een les voorhield of je geweten wilde oppoetsen. Dit hallucinerende fenomeen overkwam mij in de vroege ochtend van 30 april 2017 in de trein naar Parijs.

Ik was verzonken in het landschap, volgde de gebogen elektriciteitsdraden die tussen de klauwen van vogelverschrikkers leken te hangen. Ze droegen kraaien.